

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἰδιῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίου. (Συν). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασίλισσας Μαργώ»). — ΜΕΘΥΣΟΥ ΤΕΛΟΣ, διήγημα Γ. Α. Βυλιάνη.

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΜΟΗ

Προπληρωτέα:
 Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἰταρχαῖς 6.
 Ἐν τῇ ἰζωτικῇ φρ. χρυσῶ 10. Ἐν Ῥουσσῶ φρουδία 4.
 ΦΙΛΑΔ. προηγούμενα λεπτὰ 20

Εἶδα τότε ὄρθην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ γυναῖκά τινα. (Σελ. 50).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
 Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίου

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, ἥτις ἐφώτιζε τὸν πρόδομον, εἶδα τὴν Λαύραν μὲ ὤχρας τὰς παρειὰς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηγηρωμένους.

— Εἶμαι ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ φόβου, ἔλεγε. Τί νὰ ἦτο ἄρα γε αὐτό;

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν αὐρίον, ἀπεκρίθη. Ἄλλ' εἰς τὸ ἔξῃς οὔτε λέξιν μὴ εἶπες εἰς ὁποιονδήποτε

περὶ παντός, ὅπερ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἢ νὰ ἀκούσωμεν.

— Καὶ διατί τὴν μυστικότητα;
 — Διότι ἡ σιωπὴ παρέχει πλείονα ἀσφάλειαν καὶ ἐδῶ ἔχομεν ἀνάγκην βοήθειας...

Ἀπέστειλα ἀμέσως τὴν Λαύραν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐν δευτερόλεπτον δὲ μοι ἐχρείασθη διὰ νὰ ἐκβάλω τὸν πῖλόν μου καὶ νὰ διευθετήσω τὴν κόμην μου ἔπειτα ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ζητήσω βιβλίον τι, εἰσήλθον εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἐπεθυμοῦσα νὰρχίσω ἀμέσως τὰς ἐρεύνας μου. Ὁ κόμης ἐκάθητο καταλαμβάνων διὰ τοῦ πάχους του τὸ εὐρυχωρότερον καθισμα τῆς

ἐπαύλεως. Ἐκάπνιζε καὶ ἀνεγίνωσκεν ἡσυχῶς, στηρίζων τοὺς πόδας ἐπὶ ἀνακλίντρον, μὲ τὸν λαίμοδέτην του ἀνὰ μέσον τῶν γονάτων του καὶ τὸν λαίμον τῷ ὑποκαμίσου του ἀνοικτὸν καὶ καταβιβασμένον. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ κυρία Φόσκου ἐκάθητο παραπλεύρως αὐτοῦ ἐπὶ σκαμνίου, ὡς μικρὸν καλὸν παιδίον καθ' ὅλα φρόνιμον, κατασκευάζουσα σιγάρα. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ ὑποπτεύσῃ οὔτε τὸν σύζυγον οὔτε τὴν γυναῖκα, ὅτι εἶχον ἐξέλθει τὴν ἐσπέραν ταύτην, διὰ νὰ εὐρίσκωνται ἀργὰ ἔξω, οὔτε ὅτι ἐπανήλθον ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν. Μόλις τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν ἐπὶ τῶν δύο συζύγων καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦ ἐν

τῆ βιβλιοθήκῃ ἐπίσκεψίς μου δὲν εἶχε πλέον σκοπόν.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μου ὁ κόμης Φόσκος ἠγέρθη μετ' ἀβρόφρονος σπουδῆς καὶ ἐσπευδε νὰ προσαρμόσῃ ἐκ νέου τὸν λαίμοδετήντου.

— Ὡ! μὴν ἐνοχλήσθε, σὲς παρακαλῶ, τῷ εἶπον. Ἐρχομαι ἀπλῶς νὰ ζητήσω ἐν βιβλίον.

— Ὅλοι οἱ δυστυχεῖς, οὗς ὁ Θεὸς ἐπροίκισε διὰ πάχους ὁμοίου πρὸς τὸ ἰδικόν μου, ὑποφέρουν ἐξαιρετικῶς ἀπὸ τὴν ζέστην, εἶπεν ὁ κόμης, δροσιζόμενος μετὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα δι' ὑπερμεγέθους πρασίνου ῥιπιδίου. Ἐπεθύμουν νὰ ἤμπορούσα νὰ ἡλλαξά ἰδιοσυγκρασίαν μετὴν ἐξαιρετον γυναικῶ μου. Εἶνε τόσο δροσερὰ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅσον καὶ τὰ ψάρια τῆς μεγάλης δεξαμενῆς σας.

Ἡ κόμησσα ἐθερμάνθη ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀλλοκότου παρομοιώσεως, δι' ἣς τὴν ἐτίμησεν ὁ σύζυγός της.

— Εἶνε ἀληθὲς ἐν τούτοις, μίς Χάλκομβ' δὲν αἰσθάνομαι ποτὲ ζέστην, ὑπέλαθε μεθ' ὅλης τῆς μετριοφροσύνης γυναικός, ἐξαναγκάζομένης μολαταῦτα νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἔχει προτέρημα τι ἐκ τῶν σπανιωτάτων.

— Ἐξήλθετε ἀπόψε μετὰ τῆς λαίδης Κλαῦδ; με ἠρώτησεν ὁ κόμης, ἐνῶ διὰ νὰ φανῶ συνεπῆς ἐλάβανα τὸν τυχόντα τόμον ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην.

— Μάλιστα· ἐξήλθομεν διὰ νὰ αναπνεύσωμεν ὀλίγον ἀέρα.

— Δύναμαι νὰ ἐρωτήσω, χωρὶς νὰ φανῶ πολὺ ἀδιάκριτος, πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνθητε;

— Πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης καὶ μέχρι τῆς ἀποβάθρας.

— Ἄ! ἄ! μέχοι τῆς ἀποβάθρας!

Ἐν οἰαδῆποτε ἄλλη περιπτώσει ἡ περιεργία του θὰ με δυσηρέσσει πως. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὴν ἐδέχθη ὡς μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν, ὅτι οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ σύζυγός του δὲν ἦσαν ἀναμεμιγμένοι ποσῶς εἰς τὴν μυστηριώδη ἐμφάνισιν τῆς λίμνης.

— Καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ εἶχατε τίποτε νέας περιπετειάς, ἐξηκολούθησε· τίποτε νέας ἀνακαλύψεις ὅπως τοῦ πληρωμένου σκύλου;

Καὶ προσήλου ἐπ' ἐμοῦ τοὺς φαίους ὀφθαλμούς του, βαθύτητος ἀδύτου, οἵτινες κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνέδιδον τὴν ψυχρὰν, διαπεραστικὴν, ἀκαταμάχητον ἐκείνην λάμψιν, ὑφ' ἣς βιάζομαι, οὕτως εἰπεῖν, νὰ τὸν παρατηρῶ, ἂν καὶ στενοχωροῦμαι τόσο ὡσάκις τὸν παρατηρῶ. Ἐνίοτε κυριευομένη ὑπὸ εἰδους τινὸς ἀρρήτου ὑποψίας, νομίζω ὅτι ἡ ὀξεῖα διάνοιά του ἐρευνᾷ, διὰ νὰ εἶπω οὕτω, ἐν τῇ ἰδικῇ μου· καὶ τοιαύτη ὑπῆρξε τότε ἡ σκέψις μου.

— Ὅχι, τῷ εἶπον, διὰ τόνου βραχέος, κανὲν συμβάν, καμμία ἀνακαλύψις.

Καὶ ἠθέλησα μετὰ τοῦτο νὰ ποσπασῶ τὸ βλέμμα μου τοῦ ἰδικού του καὶ νὰ καταλίπω τὴν αἴθουσαν. Ἀλλ' ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φανῆ τοῦτο, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ κατάρθωνα νὰ τὸ ἐπιτύχω ἀνευ τῆς ἀκουσίως συνδρομῆς, ἣν μοὶ παρέσχεν ἡ κυ-

ρία Φόσκου, ἀναγκάσασα αὐτὸν νὰ κινηθῆ καὶ νὰ παρατηρήσῃ πρὸς ἄλλο μέρος.

— Κόμη, τῷ εἶπε, κρατεῖτε ὀρθίαν τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ'.

Καὶ μόλις ἐστρεψεν ὅπως μοὶ δώσῃ ἐν κάθισμα, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας, τὸν νύχαρισῆσα, ἐδικαιολογήθη, ἐγενόμεν ἄφρατος.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐνῶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λαύρας εὗρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς κυρίας της, ἠδυνήθη νὰ εὕρω τρόπον λαλοῦσα περὶ τοῦ καύσωνος τῆς ἐσπέρας, ὅπως μάλω κατόπιν πῶς οἱ ὑπηρετῆται εἶχον διέλθει τὸν καιρὸν των.

— Πρέπει νὰ ὑποφέρετε κάτω; τῷ εἶπον.

— Ὅχι, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ ὑπηρετρία. Πολὺ ὀλίγον ὑπεφέραμεν.

— Ὑποθέτω τότε ὅτι θὰ ἐπήγατε ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Μερικοὶ τὸ ἐσκέφθησαν, δεσποινίς. Ἀλλ' ἡ μάγειρος εἶπεν ὅτι θὰ μετέφερε τὸ κάθισμά της εἰς τὴν μικρὰν αὐλήν, ἡ ὁποία εἶνε τόσο δροσερὰ, ὅπου εὗρίσκεται ἡ ἀντλία. Καὶ ἀφοῦ ἐσυλλογίσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ.

Δὲν ὑπελείπετο ἡ ἐν πρόσωπον, περὶ οὗ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῆ πῶς ἐδαπάνησε τὰς ὠρας τῆς σχολῆς της· ἦτο ἡ ἐπιστάτρια.

— Ἡ κυρία Μίτσελσον ἐκοιμήθη ἀπὸ τώρα; ἠρώτησα.

— Δὲν πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ νέα μειδιῶσα. Ἐνόμιζα μάλιστα ὅτι θὰ ἐτοιμάζεται μάλλον νὰ σηκωθῆ παρὰ νὰ πλαγιασῇ.

— Διατί; Τί θέλεις νὰ εἰπῆς; Μήπως ἡ κυρία Μίτσελσον ἔμεινεν εἰς τὸ κρεβάτι της ὅλην τὴν ἡμέραν;

— Ὅχι, δεσποινίς, ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ σχεδόν. Ἐπέρασεν ὅλον τὸ ἀπόγευμα κοιμωμένη ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶν τοῦ δωματίου της.

Συνδυάζουσα ὅ,τι παρετήρησα ἡ ἰδία ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ πρὸς τὰς πληροφορίας, ἃς μοὶ ἔδωκεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λαύρας, φθάνω ἀναποφεύτως εἰς τὸ ἐπόμενον συμπέρασμα: ἡ μορφή, ἣν εἶδομεν παρὰ τὴν λίμνην δὲν ἦτο οὔτε ἡ τῆς κυρίας Φόσκου, οὔτε ἡ τοῦ συζύγου της, οὔτε κανενὸς τῶν ὑπηρετῶν. Τὰ βήματα, ἅτινα ἠκούσαμεν ὀπισθὲν μας, δὲν ἦσαν κανενὸς τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐπαύλεως.

Ποῖος λοιπὸν ἦτο;

Ματαίᾳ εἶνε πᾶσα περὶ τούτου ἔρευνα. Δὲν δύναμαι κἂν νὰ ὀρίσω θετικῶς ἂν ἡ σκιά αὐτῆ ἦτο ἀνδρὸς, γυναικός, — νομίζω ὅτι ἦτο γυνή.

18 *Ἰουρίον*. Αἱ ἠθικαὶ ἀγωνίαι αἰτινες με κατέλαβον χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἐνῶ ἠκούσα τὴν ἐν τῇ καλύβῃ τῆς λίμνης διηγήσιν τῆς Λαύρας, μοὶ ἐπανῆλθον ἐν τῇ μοναξίᾳ τῆς νυκτὸς καὶ ἐπὶ ὠρας με ἐκράτησαν ἐξυπνον, παραδεδομένην εἰς τὴν λύπην.

Ἐπὶ τέλους ἤναψα πῶς καὶ ἤρχισα νὰ ἀναζητῶ εἰς τὸ παλαιόν μου ἡμερολόγιον ποῖον μέρος μοὶ ἀνήκει ἐκ τοῦ μοιραίου

σφάλματος τοῦ γάμου της καὶ τί ἠδυνάμην ἄλλοτε νὰ κάμω διὰ νὰ ποσοθήσω ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀπεχθῆ ταύτην ἔνωσιν. Εἰς τὰς ἐρεῦνας μου ταύτας εὗρον μικρὰν τινα ἀνακούφισιν τῆς λύπης μου· διότι μοὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἂν δὲν εἶχον ἀρκετὴν ὀξυδερκειαν καὶ ἱκανὰς πληροφορίας, οὐχ ἦτον πάντοτε εἰργάσθην ὑπὲρ τῆς καλλιτέρας ἐκβάσεως Συνήθως δὲν κλαίω χωρὶς νὰ ὑποφέρω· ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέβη καὶ κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν. Πιστεύω μάλιστα ὅτι τὰ δάκρυά μου με ἀνεκούφισαν. Τὸ πρῶν ἐξηγήθη με σταθερὰν ἀπόφασιν καὶ ἤσυχον τὸ πνεῦμα. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν θὰ κατορθώσῃ οὔτε νὰ εἶπῃ οὔτε νὰ κάμῃ τίποτε, ὅπερ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ ἀπελπισθῶ ἢ νὰ λησμονήσω καὶ ἐπὶ στιγμήν ὅτι ὀφείλω νὰ μένω ἐδῶ, ἔστω καὶ ὑφισταμένη οἰαδῆποτε δυσαρρεσκείας, προσβολὰς ἢ ἀπειλὰς, χάριν τῆς ἀγάπης καὶ πρὸς βοήθειαν τῆς ἀδελφῆς μου.

Αἱ ὑποθέσεις, ἃς θὰ ἐκάμνομεν σήμερον ὡς πρὸς τὴν σκίαν τὴν ἐμφανισθεῖσαν ἡμῖν παρὰ τὴν λίμνην καὶ περὶ τῶν βημάτων, ἅτινα μᾶς παρεκολούθηον ἐν ταῖς φυτεῖαις, διεκόπησαν ὑπὸ μηδαμινῶ συμβάντος, ἀφέντος σφοδρὰν θλίψιν τῇ Λαύρα. Εἶχεν ἀπολέσει τὴν μικρὰν καρφίδα, ἣν τῇ ἐχάρισα πρὸς ἐνθύμησιν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου της. Καὶ ἐπειδὴ ὅταν ἐξήλθομεν χθὲς τὴν ἐσπέραν τὴν ἔφερον, εἶνε ἐπόμενον ὅτι τὸ κόσμημα τοῦτο θὰ ἀπεσπάσθῃ τοῦ φορέματός της ἢ ἐν τῇ παρὰ τὴν λίμνην καλύβῃ ἢ ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν. Οἱ ὑπηρετῆται ἐστάλησαν ὅπως ἐρευνήσωσιν, ἀλλ' ἐπανῆλθον χωρὶς νὰ ἀνακαλύψωσι τίποτε. Μετὰ τοῦτο ἡ Λαύρα ἀπῆλθεν ὅπως ἀνερευνησῇ ἡ ἰδία τὴν φυτείαν. Ἀλλ' εἴτε ἀνεύρη εἴτε μὴ τὸ ἀπολεσθὲν κόσμημα, τοῦτο θὰ χρησιμύσῃ ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως ἀπουσίαν της, ἐὰν τυχὸν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐπανήρχετο προτοῦ ἢ ἐπιστολῇ τοῦ συνεταίρου τοῦ κυρίου Γίλμωρ μοὶ ἐγγχειρισθῇ.

Τὸ ὥρολόγιον σημαίνει μίαν. Σκέπτομαι ἂν πρέπη νὰ περιμένω καλλίτερον ἐδῶ τὴν ἀφιξίν τοῦ ταχυδρόμου, ὃν θὰ μοὶ στείλουν ἐκ Λονδίνου, ἢ νὰ ἐξέλθω κρύφα ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ νὰ τὸν παραφυλαξῶ ἐξωθεν τῆς κιγκλίδος διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸν θυρωρὸν.

Αἱ ὑποψίαι μου, εἰς ἃς περιλαμβάνω ἀνθρώπους καὶ πράγματα, πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν ἔπαυλιν ταύτην, με ἀγούσιν εἰς τὸ νὰ προτιμῆσω τὴν δευτέραν ταύτην ἀπόφασιν. Ὁ κόμης εὗρίσκεται ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε παρ' αὐτοῦ. Ἀναβαίνουσα πρὸ δέκα λεπτῶν τὴν κλίμακα τὸν ἠκούσα ἀσκούντὰ τὰ καναρινία του εἰς τὰ μικρὰ των γυμνάσια:

— Ἐλάτε ἐπάνω εἰς τὸ δάκτυλόν μου, μικροῦλα μου! . . . Ἐνα, δύο, τρία! . . . καὶ ἐπάνω! . . . τρία, δύο, ἕνα! . . . καὶ κάτω! . . . ἕνα, δύο, τρία! . . . Τοῦί, τοῦί, τοῦί, τοῦί! . . .

Τὰ πτηνά, ὡς συνήθως, ἐγκατελείποντο εἰς τὴν ἔκστασιν τοῦ ἄσματος των καὶ ὁ

κόμης ἐκελάδει καὶ ἐσύριζε χάριν αὐτῶν, ἐξ ἄλλου, ὡς νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς πτηνόν. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου εἶνε ἀνοικτὴ καὶ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀκριβῶς ἀκούω τὰ ὑποτονθούσασα καὶ τὰ ὀξεῖα συρίγματα αὐτά. Ἐνν πράγματι θέλω νὰ ἐξέλθω, χωρὶς νὰ μὲ διακριθῆ, ἰδοὺ ἡ κατάλληλος στιγμή.

Τέσσαρες ὥραι. Αἱ τρεῖς ὥραι, αἵτινες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀναγραφῆς τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἔδωκαν νέαν διευθύνσιν εἰς τὰ τελούμενα ἐν Μπλάκ-οὐότερ Πάρα γεγονότα. Ἄν ὅμως εἶνε τοῦτο πρὸς ὄφελος ἢ πρὸς βλάβην μας, δὲν δύναμαι οὔτε τολμῶ νὰ τὸ ὀρίσω ἀκόμη.

Ἄς ἐπανέλθωμεν κατὰ πρῶτον εἰς ὃ σημαντικὸν ἀφῆκα τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἀνευ τοῦ ὁποίου θάποπλανηθῶ ἐν τῇ ἀττάξια τῶν σκέψεών μου.

Ἐξῆλθον, ὡς τὸ εἶχον ἀποφασίσαι, διὰ νὰ περιμεῖνω ἐξω τῶν θυρῶν τὸν ἀγγελιαφόρον, ὅστις ἔμελλε νὰ μοὶ κομίσῃ ἐπιστολὴν ἐκ Λονδίνου. Ἐν τῇ κλίμακί δὲν εἶδον κανένα. Ἐν τῷ προδόμῳ, ἤκουσα τὸν κόμητα διδάσκοντα τὰ πτηνά του. Ἄλλὰ διαβαίνουσα τὴν μεγάλην τετράγωνον αὐλὴν συνήντησα τὴν κυρίαν Φόσκου περιπατοῦσαν μόνην εἰς τὸν ἀγαπητόν της κύκλον πέριξ τῆς μεγάλης δεξαμενῆς. Ἐβραδύνα τότε τὸ βῆμα διὰ νὰποφύγω νὰ φανῶ σπεύδουσα, καί, εἰς ἐπιχειρῶν τῆς προφυλάξεως, πρέσβην μέγιστον τοῦ νὰ τὴν ἐρωτήσω ἂν ἐσκόπει νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὸ φαγητόν. Ἐκεῖνη μοὶ ἀπηύθυνε τὸ φιλικώτερον μειδιᾶμα τῆς, εἶπεν ὅτι προετίμα νὰ μείνῃ εἰς τὰ πέριξ τῆς ἐπαύλεως, μοὶ ἔκαμεν μικρὸν φιλικὸν νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰσήλθεν ὑπὸ τὴν εἴσοδον. Παρητήρουν λοξῶς ὀπισθὲν μου καὶ εἶδον ὅτι ἐπανέκλεισε τὴν θύραν προτοῦ ἐγὼ ἀνοίξω τὴν θυρίδα, ἡ ὁποία ὑπάρχει παραπλεύρως τῆς μεγάλης κυκλίδος, ἥτις ἀνοίγεται μόνον ὅπως διέλθωσιν αἱ ἀμαξαί.

Ὀλιγώτερον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας ἐχρησάσθη, ὅπως φθάσω εἰς τὸ οἶκρον τοῦ θυρωροῦ, εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου.

Ὁ ἐξωτερικὸς δρομίσκος στρέφεται ἐκεῖ ἀρκετὰ ἀπυτόμως πρὸς τέριστερά, ἐξακολουθεῖ ἔπειτα κατ' εὐθείαν ἐπὶ ἑκατὸν περὶπου μέτρα καὶ τέλος στρέφει καὶ δευτερον, ἀλλὰ πρὸς τὰ δεξιὰ πλέον ἐνοῦται μετὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων στροφῶν, ὧν ἡ μία μὲ ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ οἰκῆματι τοῦ θυρωροῦ, καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τῶν πιθανῶς δυναμένων νὰ ἐλθῶσιν ἐκ τοῦ σταθμοῦ, ἐνήδρευον περιπατοῦσα κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Ἦμην μεταξὺ δύο φρακτῶν, ἀρκετὰ ὑψηλῶν, καὶ ἐπὶ εἴκοσι λεπτά, κατὰ τὸ ὄρολόγιόν μου, δὲν εἶδον οὔτε ἤκουσα τὸ παραμικρόν. Μετὰ τὴν παρέλευσιν ὅμως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ὁ κρότος ἀμαξίας ἐπληξε τὸ οὖς μου καὶ προβαίνουσα πρὸς τὴν δευτέραν στροφήν τῆς ἐδοῦ συνήντησα ἐνα τῶν δίφρων τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐκαμα νεῦμα εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ καὶ ἐνῶ οὗτος ὑπήκουεν, ἀνθρωπὸς τις εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἐξέβλεπε τὴν κεφαλὴν

ἀπὸ τῆς θυρίδος διὰ νὰ ἴδῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Συγχωρήσατέ με, τῷ εἶπον. Ἄλλὰ θὰ ἠπατήθην νομίσασα ὅτι μεταβαίνετε εἰς Μπλάκ - οὐότερ - Πάρα.

— Πράγματι ἐκεῖ πηγαίνω, κυρία.

— Καὶ εἰσθε ἐπιφορτισμένος μὲ μίαν ἐπιστολὴν;

— Πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκουμ, ἀληθῶς, κυρία.

— Ἦμπορεῖτε νὰ μοὺ τὴν δώσητε, διότι εἶμαι ἡ δεσποινὶς Χάλκουμ.

Ὁ ἀνθρωπὸς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλόν του, κατήλθεν ἀμέσως τοῦ δίφρου καὶ μοὶ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἀπεσφράγισα εὐθὺς καὶ ἀνέγνωσα τὰς ἐπομένους γραμμάς. Νομίζω, ὅτι ὀφείλω νὰ τὰς ἀντιγράψω ἐδῶ, κρίναςα φρονιμώτερον νὰ καταστρέψω τὸ πρωτότυπον:

« Ἀγαπητὴ μου κυρία, ἡ ἐπιστολή σας, ἣν ἔλαβον σήμερον τὸ πρωί, μὲ ἐνέβαλεν εἰς ζῶηράς ἀνησυχίας. Θὰ σὰς ἀπαντήσω ὅσῳ τὸ δυνατόν λακωνικῶς καὶ σαφῶς.

Ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὴν ἐκθεσιν τῶν γεγονότων, ἣν ὁμοῦς αὐτὴ συνετάξατε, καὶ ἐξ ὅσων γνωρίζω περὶ τῆς θέσεως τῆς λαίδης Κλάυδ, τῆς δημιουργηθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἄγομαι εἰς τὸ λυπηρὸν συμπέρασμα ὅτι τὸ κεφαλαίον, ὅπερ παρεδόθη πρὸς φύλαξιν τῷ σὶρ Πέρσιβαλ, πρόκειται νὰ διατεθῇ ὡς χρέος ἐν ἄλλοις λόγοις προετοιμάζονται νὰ δανείσωσιν εἴτε ὅλας τὰς εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν στερινῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κινητὴν περιουσίαν τῆς λαίδης Κλάυδ, εἴτε μέρος αὐτῶν, καὶ ὅτι τὴν ἀναγκάζουν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πράξιν, ὡς συγκατατιθεμένην εἰς τὴν αὐτόφωρον ταύτην παραθίασιν τῆς ἐμπειστευμένης τῷ συζύγῳ της παρκαταθήκης, ὅπως τῇ ἀντιτάξωσι τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὑπογραφὴν, ἐὰν βραδύτερον ἤθελε τυχόν νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἀπιστίας ταύτης. Οὐδεμίαν ἄλλη ὑπόθεσις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ, ἐν τῇ δημιουργηθείσῃ αὐτῇ ἤδη καταστάσει, τὴν ἀνάγκην, ἣν φαίνεται ὅτι ἔχουσι νὰ τὴν πείσωσι νὰ λάβῃ μέρος εἰς οἰανδήποτε πράξιν.

Τῆς λαίδης Κλάυδ, ὑπογραψάσης τοιοῦτον ἔγγραφον, ὁποῖον, κατ' ἐμέ, πρέπει εἰς ἄπαντος νὰ εἶνε ἡ ἐν λόγῳ πράξις, οἱ ὑπὸ ἰδίαν των εὐθύνῃ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐξασφάλισιν τῆς διατηρήσεως τοῦ κινητοῦ κεφαλαίου, οὐ μόνον ἡ διαχειρίσις εἶνε ἀνκατεθειμένη τῷ σὶρ Πέρσιβαλ, θὰ ἦσαν ὅλως ἐλεύθεροι νὰ μεταβιβάσωσιν ἐπὶ τίτλῳ ἀπλοῦ δανείου τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν τῶν ἀνηκουσῶν τῇ συζύγῳ του. Ἐὰν δὲ ἡ οὕτω δανεισθεῖσα ποσότης δὲν ἀπεδίδοτο, ἡ δὲ λαίδη Κλάυδ ἀπέκτα βραδύτερον τέκνα, ἡ περιουσία τούτων θὰ εὐρίσκετο ἠλαττωμένη κατὰ τὸ μικρὸν ἢ μέγα ποσόν, ὅπερ θὰ μετεβιβάζετο οὕτω. Καὶ ἀκόμη σαφέστερον, ἡ σύμβασις αὕτη, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν σκέπτηται ἡ λαίδη Κλάυδ, θὰ πετέλει ἔκτοτε καὶ ἤδη δόλον ἐπιζήμιον εἰς τὰ μέλλοντα τέκνα της, ἂν ὁ Θεὸς πέπρωται νὰ τῇ δωρήσῃ τοιαῦτα ἡμέραν τινα.

Ἐν τοιαύτῃ σοβαρᾷ περιστάσει, θὰ συνεβούλευον τῇ λαίδῃ Κλάυδ νὰ προβάλλῃ ὡς δικαιολογίαν τῆς πρὸς ὑπογραφὴν ἀρνήσεώς της, ὅτι θέλει πρότερον νὰ μοὶ ὑποβάλλῃ τὸ ἔγγραφον, ὡς πληρεξουσίῳ τῆς οἰκογενεῖας της (ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κυρίου Γίλμωρ). Οὐδεμίαν δὲ λογικὴν ἀντίρρησην δύνανται νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν αἵτησιν ταύτην, διότι ἂν τὸ συμβόλαιον εἶνε νόμιμον καὶ τίμιον, δὲν θὰ δυσκολευθῶ ποσῶς, φυσικῶ τῷ λόγῳ, νὰ τὸ ἐγκρίνω.

Διαβεβχιῶν δὲ ὑμᾶς, κυρία, ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ περὶ τῆς προθυμίας, μετ' ἧς, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσιν σας ὅπως μοὶ ζητήσητε οἰανδήποτε συνδρομὴν ἢ συμβουλήν τυχόν χρειασθῆτε, διατελω ταπεινότητος θεράπων σας.

Οὐδέλλιαμ Κάουρα.

Ἀνέγνωσα μετ' ἀληθοῦς εὐγνωμοσύνης τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν τὸσφ συνετήν. Παρεῖχεν αὕτη τῇ Λαύρα πρὸς ἀποφυγὴν ἢ ἀναβολὴν τῆς ὑπογραφῆς της, ἀκαταμάχητον δικαιολογίαν, ἣν ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἀμφοτέρω. Ὁ ἀγγελιαφόρος, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναγνώσεως ταύτης, ἀπέμεινε πλησίον μου, ὅπως λάβῃ τὰς διαταγὰς μου, ὅταν θὰ ἐτελείωνα.

Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ εἰπῆτε, ὅτι ἐνόησα πολὺ καλὰ ὅ,τι μοὺ γράφουσι, καὶ εἶμαι καθυποχρεωμένη πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ σας στέλλει. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶνε ἀνάγκη οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀπαντήσεως.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν προέφερον τὰς λέξεις ταύτας, κρατοῦσα ἀκόμη ἀνὰ χεῖρας ἀνοικτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ὁ κόμης Φόσκος ἐξέβλαψε τῆς πλησιεστέρας τῇ μεγάλῃ ὁδῷ καμπῆς τοῦ δρομίσκου καὶ ἐπεφαίνετο ἐνώπιόν μου αἰφνιδίως, ὡς νὰ ἐξήρχετο τῆς γῆς.

Ἡ ἐξ ἀπίνης ἀφίξις του εἰς μέρος εἰς τὸ ὁποῖον πᾶν ἄλλο ἠδυνάμην νὰ προσδοκῶ ἢ ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπα, μὲ κατέλαβεν ἐξ ὀλοκλήρου ἀπροετοίμαστον. Ὁ ἀγγελιαφόρος μὲ ἀπεχαιρέτισε καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ δίφρου του. Δὲν κατώρθωσα νὰ εὐρῶ οὔτε λέξιν διὰ νὰ τῷ εἶπω, καὶ δὲν ἠδυνήθην καν νὰ τῷ ἀποδώσω τὸν χαιρετισμόν του. Ἡ πεποιθήσις ὅτι ἀνεκαλύφθη — καὶ παρ' αὐτοῦ μάλιστα τοῦ ἀνθρώπου — μὲ εἶχεν ἀπολιθῶσει κατὰ γράμμα.

Ἐπιστρέφετε εἰς τὴν ἔπαυλιν, δεσποινὶς Χάλκουμ; μὲ ἠρώτησε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ἀπὸ μέρους του τὴν παραμικρὰν ἐκπληξιν, καὶ χωρὶς καν νὰ κυττάξῃ τὸν δίφρον, ὅστις ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ἐκεῖνος μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

Συνῆλθον ἀρκετὰ ὅπως τῷ ἀπαντήσω δι' ἐπιβεβαιωτικοῦ νεύματος.

Τι καλὰ! καὶ ἐγὼ ἐπιστρέφω ὁμοίως, μοὶ εἶπεν, ἐπιτρέψατέ μοι, σας παρακαλῶ, νὰ σας συνοδεύσω. . . Θέλετε νὰ δεχθῆτε τὸν βραχίονά μου; . . Φαίνεσθε ἐκπληττομένη διότι μὲ βλέπετε; . .

Ἐλαβον τὸν βραχίονα, ὃν μοὶ προσέφερον οὕτω. Μεταξὺ τῶν ἰδεῶν, ἃς ἡ ἐμφάνησις του εἶχε φυγαδεύσει τῆς κεφαλῆς μου, πρώτη πάντων μοὶ ἐπανῆλθεν ἡ προ-

ειδοποιούσα με να μη επισύρω οὐδέποτε, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, τὸ μῖσος τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Ἐκπλήττεσθε διότι με βλέπετε; ἐπανέλαθε με τὴν ἡρεμον ἐπιμονήν, ἥτις τῇ ἡτο οἰκεία.

— Ἐνόμισα, κόμη, ὅτι σὰς εἶχον ἀκούσει ἐν τῷ ἐστιατορίῳ παίζοντα με τὰ πτηνά σας, τῷ ἀπῆντησα, ὅσῳ γαληνιαῖος καὶ ἀταράχως ἠδυνήθη.

— Τῇ ἀληθεία. Ἄλλ' ὡς βλέπετε, ἀγαπητὴ κυρία, τὰ πτερωτὰ μικρὰ μου ὁμοιάζουσι παρὰ πολὺ με τοὺς ἐξ ἄλλου τινὸς γένους συναδέλφους των. Ἐχουν τὰς ἡμέρας τῆς δυστροπίας των καὶ μία αὐτῶν εἶνε ἡ σημερινή. Ἡ σύζυγός μου εἰσῆρχετο καθ' ἡν ὥραν τὰ εἰσῆγον εἰς τὸ κλωβίον των καὶ μοὶ διηγήθη ὅτι σὰς εἶχεν ἀφήσει ἐξερχομένην μόνην εἰς περίπατον. Τῆς τὸ εἶχατε εἰπῆ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Βεβαίως.

— Αἱ λοιπὸν, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἡ εὐχαρίστησις τοῦ να σὰς συνοδεύσω ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πειρασμὸς ἀκαταμάχητος... Εἰς τὴν ἡλικίαν μου τοιαῦται ἐπιθυμίαι ἐπιτρέπονται, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Ἐλαβα λοιπὸν τὸν πλὸν μου καὶ ἦλθα να σὰς προσφερθῶ ὡς συνοδός. Ἦμπορεῖ κανεὶς να εἶνε ἡλικιωμένος καὶ χονδρός ὡς ὁ Φόσκος, ἀλλὰ τὸ να σὰς συνοδεύῃ ἀξίζει πάλιν περισσότερον, ἀφ' ὅ,τι δήποτε ἄλλο, δὲν εἶν' ἔτσι;... Εἶχα χάσει τὸν δρόμον; ἐπέστρεφα ἀπηλπισμένος καὶ ἰδοὺ ὅτι κατέληξα—ἀν δύναμαι να ἐκφρασθῶ οὕτως—εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν εὐχῶν μου.

Ἐξηκολούθησε δὲ λαλῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους, ὑπερβολικῶς ἀνθηροῦ, εἰς τρόπον ὥστε δὲν εἶχον να καταβάλω ἄλλην προσπάθειαν ἢ πῶς να μὴ ἐκραγῶ εἰς γέλωτας ἔμπροσθέν του. Ἄλλως τε κανένα ὑπαινεγμὸν δὲν ἔκαμε, ἔξω καὶ τὸν μᾶλλον ἀπομακρυσμένον, ὡς πρὸς ὅ,τι εἶδεν ἐπὶ τοῦ δρομίσκου ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας ἀκόμη. Ἡ δυσίωστος προφύλαξις αὐτῆ ἐχρησίμευσε να μὲ πείσῃ ὅτι ἀναγκαιῶς ἐγνώριζεν, ἀνακαλύψας διὰ τῶν μᾶλλον ἀνηθίκων μέσων, τὸ μυστικὸν τοῦ διαβήματος, ὅπερ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Λαύρας εἶχον ἐπιχειρήσει παρὰ τῷ πληρεξουσίῳ τῆς οἰκογενείας, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωθη περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔλαβον μυστικῶς τὴν ἀπάντησιν τοῦ τελευταίου τούτου, γινώσκων πλέον πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει, προσεπάθει να ἐξουδετερώσῃ τὰς ὑπονοίας, ἃς ἡ διαγωγὴ του, τὸ ἐνόσι καλῶς, δὲν θὰ ἔλειπε να γεννήσῃ εἰς τὸ πνεῦμά μου.

Ἐπῆρξα ἀρκούντως φρόνιμος, ὥστε να μὴ ἐπιχειρήσω, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, να τὸν ἀπατήσω δι' ἐξηγήσεων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐπροσώπων, —καὶ ἀρκετὰ γυνή, ὥστε ἐκτὸς τοῦ φόβου, δν μοὶ ἐνέπνεε, να αἰσθάνωμαι καὶ ὡς ῥυπαρινομένην τὴν χεῖρα, ἣν ἐστήριζον ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

Ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀμμοστρώτου δενδροστοιχίας, τῆς διερχομένης πρὸ τῆς ἐπαύλεως, συνητήσαμεν τὸ ἀμαξίδιον τοῦ σὶρ Πέριβαλ βαίνον ἤδη πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀμαξοστασιῶν. Ὁ κύριος Πέριβαλ ἐπα-

νήρχετο, μὰς ὑπεδέχθη δὲ παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως. Ἄλλ' ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ ἄλλα ἀποτελέσματα τοῦ ταξιδίου του, ἡ διάθεσίς του δὲν μοὶ ἐφάνη ὀλιγώτερον ἀγρία.

— Ὡ! ὦ! ἰδοὺ τέλος πάντων συναντῶ δύο, εἶπε διὰ σκυθρωποῦ ὕφους. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς οἰκίας; Τί ἔγεινεν ἡ λαίδη Κλαῦδ;

Τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς καρφίδος, προσθέσασα ὅτι ἡ Λαύρα εἶχε μεταβῆ να τὴν ἀναζητήσῃ ἐν ταῖς φουτεῖαις.

— Εἶτε καρφίδα ἔχασεν εἶτε βελόνην, ἐγρύλλισε πάντοτε δύσθυμος, θὰ τὴν παρεκάλουν να μὴ λησμονήσῃ τὴν συνέντευξιν, ἣν τῇ ἔδωκα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ διὰ σήμερον τὸ ἀπόγευμα. Πιστεύω ὅτι θὰ τὴν εὔρω ἐδῶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας.

Ἀπέσυρα τὴν ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ κόμητος χεῖρά μου καὶ ἀνέβδαινα βραδέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ὁ κόμης μὲ ἐτίμησε διὰ μίαν τῶν λαμπροτέρων ὑποκλίσεων του καὶ ἀποτεινόμενος ἔπειτα εὐθύμως πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην σκυθρωπάζοντα διαρκῶς:

— Αἱ λοιπὸν, Πέριβαλ, εἶπεν, ἡ ἐκδρομὴ ἦτο καλὴ; Καὶ ἡ εὐμορφὴ Μπρόου Μόλλου σου, αὐτὸ τὸ τόσῳ στιλπνὸν ζῶν, μὰς ἐπιστρέφει πολὺ κουρασμένη;

— Εἰς τὸν διάβολον ἡ Μπρόου Μόλλου καὶ εἰς τὸν διάβολον ἡ ἐκδρομή! Τοῦ φαγητοῦ μου ἔχω ἀνάγκην τώρα!

— Καὶ ἐγώ, Πέριβαλ, ἔχω ἀνάγκην να ὀμιλήσω κατὰ πρῶτον μαζί σου ἐπὶ πέντε λεπτά. Πέντε μόνον λεπτά, ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν χλόην.

— Καὶ διατί;

— Δι' ὑποθέσεις ἀφορώσας σε ἰδιαιτέρως.

Εἶχον ἀρκούντως βραδύνει τὸ βῆμα, διαβαίνουσα τὴν διπλὴν εἰσόδον τοῦ προδόμου, ὥστε ἤκουσα τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν λόγων τούτων καὶ εἶδον τὸν σὶρ Πέριβαλ εἰσάγοντα τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων του, με ὕψος δυσμενοῦς ἐνδοιασμοῦ.

— Ἄν θέλῃς να μὲ σκοτίσῃς πάλιν με τὰς καταχθονίας ὑποψίας σου, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του μὴ λογαριάζῃς ὅτι θὰ καθίσω να διασκεδάσω ἀκούων σε να τὰς ἀναπτύσῃς... Ἐχω ἀνάγκην τοῦ φαγητοῦ μου.

— Ἐλα ἀπ' ἐδῶ να ὀμιλήσωμεν, ἐπανάλαθεν ὁ κόμης, πάντοτε ἀπαθέστατος καὶ μὴ χάνων τὴν ψυχραιμίαν του οὔτε πρὸ τῶν βαναυσωτέρων λόγων.

Ὁ σὶρ Πέριβαλ κατῆλθε τῆς κλίμακος. Ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν παρέσυρεν ἡρέμα. Δὲν ἀμφέβχλλα διόλου ὅτι ἡ ὑπόθεσις, περὶ ἧς ὀμιλοῦν, ἐσχετιζετο πρὸς τὴν ζητουμένην ὑπογραφὴν. Ἀναντιρρήτως ὀμιλοῦν περὶ τῆς Λαύρας καὶ ἐμοῦ. Καὶ ἡσθάνομην ἐμκυτὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας καὶ ἡ καρδιά μου ἐπιβέτο ὑπὸ τοῦ φόβου. Πιθανῶς θὰ ἦτο λίαν ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὰς δύο μὰς να ἠδυνάμεθα να μὴ θωμεν τί ἄρα γε ἔλεγον μεταξὺ των κατ'

ἐκεῖνην τὴν ὥραν. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον να ἀφροπᾶσω ἔστω καὶ μίαν λέξιν τῆς συνομιλίας των.

Ἐπλανώμην ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, φέρουσα καλῶς κεκρυμμένην τὴν ἐπιστολήν τοῦ δικηγόρου, ἣν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι δὲν ἐνόμιζον ἐξησφαλισμένην οὔτε ὑπὸ τριπλᾶ κλειθρα, μέχρις οὐ ἡ ἀγωνία, ἥτις μ' ἐβασάνιζε, με ἀπεκατέστησε σχεδὸν ἡμιπαράφρονα. Οὐδὲν ἀνηγγελλε τὴν ἐπάνοδον τῆς Λαύρας καὶ ἐσκεπτόμην να ἐξέλθω ὅπως ἴδω τί ἀπέγεινεν. Ἄλλ' ἤμην τόσον ἐξηντημένη ἐκ τῶν δοκιμασιῶν καὶ στενοχωριῶν τῆς πρῶτης, ὥστε ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας με κατέβαλε καὶ μετὰ ματαίαν προσπάθειαν, ὅπως μεταβῶ μέχρι τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως, ἠναγκάσθην να ἐπιστρέψω εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ να ἐξαπλωθῶ ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνακλίντρου, ὅπως συνέλθω ὀλίγον.

Μόλις ἤρχιζα να ἡσυχάζω καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀθροῦτως, ὁ δὲ κόμης προέβλε τὴν κεφαλήν.

— Σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἔλεγε, δὲν θὰ περάσιζα να σὰς ἐνοχλήσω, ἀν δὲν ἦμην κομιχῆς καλῶν εἰδήσεων. Ὁ Πέριβαλ—ὅστις, ὡς γνωρίζετε, εἶνε πείσμων δι' ὅλα τὰ πράγματα, ἔκρινε καλὸν ναλλάξῃ γνώμην τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Καὶ μέχρι νωθερᾶς διαταγῆς, ἡ ὑπόθεσις τῆς ὑπογραφῆς ἐτέθη κατὰ μέρος. Εἶνε μεγάλη ἀνακούφισις δι' ὅλους μὰς, μὲς Χάλκομβ, ὡς εὐχαριστῶς παρατηρῶ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας σας. Λάβετε τὴν καλοσύνην, σὰς παρακαλῶ, ὅταν θὰ ἀναγγεῖτε εἰς τὴν λαίδην Κλαῦδ τὴν εὐχάριστον ταύτην μεταβολὴν να τῇ προσφέρετε ταυτοχρόνως τὰ συγχαρητήριά καὶ τὰς προσήσεις μου...

Καὶ ἐπὶ τούτοις με ἀφήκε κατειλημμένη ἀκόμη ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως. Ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ παραδόξος μεταβολὴ τῶν θελήσεων τοῦ σὶρ Πέριβαλ ὡς πρὸς τὴν ὑπογραφὴν, ὠφελετο εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου συγχρόνως δὲ ὅτι ἡ διπλῆ ἀνακαλύψις του, τῆς χθεσινῆς ἰδικῆς μου ἐπιστολῆς καὶ τῆς σημερινῆς ἀπαντήσεως εἰς αὐτήν, τῷ παρῆσθεν ἰδίως τὰ μέσα να παρεμβῆ ἀποτελεσματικῶς.

Πάντα ταῦτα, τὰ ἡσθάνομην. Ἄλλὰ τὸ πνεῦμά μου ἐφάνετο συμμεριζόμενον τὴν ἐξάντλησιν τοῦ σώματός μου καὶ ἠδυνάτου ἐξ ὀλοκλήρου να σκεφθῶ ἐπὶ τῶν ἀορίστων τούτων ἐντυπώσεων, ὅπως ἐξαγάγω ἐξ αὐτῶν ὠφελίμῳ τινα προειδοποιήσιν εἶτε διὰ τὸ παρόν, πληρῆς τῆς ἀβεβαιότητος, εἶτε διὰ τὸ τόσῳ ἀπειλητικὸν μέλλον.

Ἐπεχείρησα καὶ δευτέραν φορὰν να ἐξέλθω ὅπως ἀναζητήσω τὴν Λαύραν. Ἄλλὰ με κατελάμβανε σκοτοδίνη καὶ τὰ γόνατά μου ἔτρεμον. Καὶ ἐχρειάσθη να παραιτηθῶ ἐκ νέου τοῦ σκοποῦ μου καὶ να καταπέσω πάλιν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῆς θελήσεώς μου.

Ἡ ἡρεμία ἡ καταλαβοῦσα τὴν οἰκίαν καὶ ὁ ὑπόκωφος βόμβος τῶν ἐντόμων τῆς

ἀνοίξεις, ὁ φθάνων μέχρις ἐμοῦ διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, κατηύνασαν ὀλίγον τὸν πυρετόν, ὅστις μὲ κατέτρυχεν. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκλείοντο ἀφ' ἐκείτων, καὶ βαθμηδὸν ἐνέπεσα εἰς παραδόξον κατάστασιν, μὴ διατελοῦσα ἐν ἐργηγορείῃ, — διότι δὲν ἦν ὅτι τίποτε τῶν πέριξ συμβαινόντων — καὶ μὴ ὑπνώττουσα ἐξ ἄλλου, διότι εἶχον πλήρη συνειδήσιν τοῦ καταλαθόντος με βύθου. Ἡ πυρέσσουσα φαντασία μου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς καταστάσεως ταύτης, ἀφῆθη ἀχαλίνωτος διὰ μέσου τῶν ἐκτάσεων, ἐνῶ ὁ κάματος ἐκράτει τὸ πτωχόν μου σῶμα ἰσχυρῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἐνείδει τινὶ παραισθήσεως, ὁπτασίας ἐν ἐντελεῖ ἀγρυπνία ἢ χιμαρική ἐμφανίσεως — δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ τὸ ὀνομάσω ἀκριβῶς — εἶδον αἴφνης ἐμπροσθέν μου τὸν Βάλτερ Χαρτράϊτ. Ἀπὸ τῆς ἐγέρσεώς μου τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν τὸν εἶχον καθόλου σκεφθῆ· Ἡ Λαύρα δὲν μοι εἶχεν εἰπεῖ οὔτε μίαν λέξιν, δυναμένην ἀπευθείας ἢ ἐμμέσως νὰ μοι ἀναμνήσῃ αὐτόν, — καὶ ἐν τούτοις τὸν ἔβλεπα ἐκεῖ ἐνώπιόν μου τόσον εὐκρινῶς, ὡς νὰ ἐπανήλθον αἱ οἰχόμεναι ἡμέραι καὶ νὰ εὐρισκόμεθα συνήνωμένοι ἀκόμη καὶ οἱ δύο εἰς Αἰμμεριτζ - Χάουζ.

Μοὶ ἐπεφάνη ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἀλλων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν κατῴρθουν νὰ διακρίνω. Ὅλοι ἦσαν ἐξηλωμένοι ἐπὶ τῶν βαθμίδων μεγάλου τινὸς ἠρειπωμένου ναοῦ. Ἡ γιγαντιαία τῶν τροπικῶν βλάστησις — ὑπερμεγέθεις κορμοὶ ἐπιβεβρωμένοι δι' ἀπέριων κλάδων καὶ μεταξὺ τῶν φυλλωμάτων καὶ τῶν συμπεπλεγμένων στελεχῶν των, εἰδεχθῆ λίθινα εἰδῶλα, ὧν τὰ μορφαζόντα προσωπεῖα ἀνέλαμπον ὑπὸ τὸν ἥλιον — περιέβαλλε τὸν ναόν, ἀπέκρυπτε τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπέριπτεν ἀπαισίαν σκιάν ἐπὶ τῶν συμπλεγμάτων τῶν ἀοπλανημένων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ συσσωρευμένων ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ γρανίτου ἀνθρώπων τούτων.

Ἀπὸ τοῦ θερμοῦ ἐδάφους, κυλιόμενοι ἡσύχως καὶ ἐλισσόμενοι ἐπ' ἄπειρον, ἀνῆρχοντο λευκοὶ ἀτμοὶ, καὶ προσόμοιοι συννεφοὶς καπνοῦ, ὠλισθαίνον ἀθουρώδως ἐν στεφάνοις πέριξ τῶν κοιμημένων καὶ μόλις προσέψαυον τινὰ ἐξ αὐτῶν, τὸ σῶμά του καθίστατο εὐθύς ἀκαμπτον καὶ ἀπέμενεν ἄπνους ἐν αὐτῇ τῇ θέσει, ἐφ' ἣς κατέκειτο. Ὁρμητικόν τι συναίσθημα τρόμου, καὶ τι πλέον τοῦ τρόμου, χάριν τῆς ζωῆς τοῦ Βάλτερ ἔλυσε διὰ μίαν τὴν γλῶσσάν μου καὶ τὸν καθιέτευσεν ἀποφύγη τὴν τύχην ταύτην: — Ἐπανέλθετε, ἐπανέλθετε! τῷ εἶπον. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἐκεῖνη, καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἔχομεν τὴν ὑπόσχεσίν σας! Ἐπανέλθετε προτοῦ ὁ λοιμὸς σας πλήξῃ καὶ σας ἀπλώσῃ νεκρὸν ὅπως τοὺς ἄλλους! ...

Ἐκεῖνος μὲ παρετήρησε καὶ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του ἀπετυποῦτο ὑπεράνθρωπος γαλήνη. — «Περιμείνατε, ἔλεγε. Θὰ ἐπανέλθω. Τὴν νύκτα, καθ' ἣν συνήντησα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τὴν ἀποπλανηθεῖσαν γυναῖκα, τὴν νύκτα ἐκείνην μοι ὑπεδείχθη ὅτι ἡ ζωὴ μου ἔμελλε νὰ εἶνε τὸ

ὄργανον ἀποκόρου εἰσέτι σχεδίου. Ἀπολωλὼς ἐδῶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἢ ἐπανελθὼν αἰσιῶς αὐτοῦ κάτω ἐπὶ τῆς πατρίου γῆς, θάκολουθῆσω πάντοτε τὴν σκοτεινὴν ὁδόν, ἣτις μὲ ὀδηγεῖ, ὅπως καὶ σας, ὅπως καὶ τὴν ἀδελφὴν, ἣν καὶ σεῖς κ' ἐγὼ τόσον ἀγαπῶμεν, πρὸς ἀγνωστον ἀνταμοιβήν, πρὸς ἀναπόφευκτον τέρμα. Περιμείνατε καὶ θὰ ἴδῃτε! Ἡ νόσος ἢ προσβάλλουσα τοὺς ἄλλους δὲν θὰ μὲ ἐγγίση!»

Μετὰ μικρὸν τὸν ἐπανεῦρον ἐκ νέου. Εὐρίσκετο ἀκόμη ἐντὸς τοῦ δάσους, οἱ δὲ σύντροφοι τῶν κινδύνων του εἶχον ἀπομείνει ἐλάχιστοι. Ὁ ναός, τὰ εἰδῶλα, εἶχον ἐκλίπει. Ἐν τῇ θέσει αὐτῶν, μεταξὺ τῶν δένδρων, ἔβλεπέ τις ἐνεδρευόντας ὡς ἐπὶ φόνῳ, ἀγνοῦ ὁποῖους τινὰς μελαγχροῦς νάνους, μὲ τὸ τόξον ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸ βέλος ἐπὶ τῆς χορδῆς. Ἀπαξ ἔτι ἐφοβήθη διὰ τὸν Βάλτερ καὶ ἐκραύγασα, εἰδοποιούσα αὐτόν νὰ προσφυλαχθῆ. Καὶ ἀπαξ ἔτι ἔστρεψε πρὸς με τὴν ἀμεταβλήτως γαληνιαίαν μορφήν του:

«— Εἶνε, ἔλεγεν, ἐν ἐπὶ πλέον βῆμα ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ὁδοῦ. Περιμείνατε καὶ παρατηρεῖτε. Τὰ πλῆττοντα τοὺς ἄλλους βέλη θὰ διέλθουν παραπλεύρως ἐμοῦ».

Ἐπειτα τὸν εἶδον διὰ τρίτην φοράν ἐπὶ ναυαγήσαντος πλοίου, ἢ τρόπις τοῦ ὁποίου εἶχε βυθισθῆ μεταξὺ τῶν ἄμμων σύρτεως. Αἱ λέμβοι, πλήρεις ἀνθρώπων, ἀπεμακρύνοντο αὐτοῦ κωπηλατοῦσαι πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἀλλ' ἐκεῖνος μόνος ἀπέμενε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μέλλων νὰ πολεσθῆ μετὰ τοῦ καταδουμένου πλοίου. Τῷ ἐφώνησα νὰ προσκαλέσῃ τὴν ὀλιγώτερον ἀπομακρυσμένην λέμβον καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀτάραχος μορφή του μοι ἔρριπεν ἐν βλέμμα καὶ ἡ ὑπ' οὐδεμιᾶς συγκινήσεως μὴ ἀλλαιουμένη φωνὴ του μοι ἔδωκε τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπάντησιν:

«— Ἀκόμη ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός! Περιμείνατε καὶ βλέπετε. Ἡ θάλασσα, ἣτις θὰ πνίξῃ τοὺς ἄλλους, θὰ μὲ ἀποφύγη ἐμέ».

Τὸν εἶδον καὶ διὰ τελευταίαν φοράν. Ἦτο γονυπετῆς πλησίον τύμβου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, καὶ ἡ σκιὰ κεκαλυμμένης γυναίκης, ἐγειρομένη κάτωθεν τοῦ ἐπιταφίου λίθου, ἐπλησίαζεν αὐτόν. Ἡ ὑπεράνθρωπος γαλήνη τοῦ προσώπου του εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἔκφρασιν θείας λύπης.

Ἀλλ' ἡ τρομερὰ βεβαιότης τῶν λόγων ἐξηκολούθει οὕσα ἢ αὐτῇ: «— Σκότος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον! ἔλεγεν. Ἐμπρός! πάντοτε ἐμπρός! Ὁ θάνατος ἀφαρπάζει τοὺς γενναίους, τὰς ὡραίας, καὶ τοὺς νέους — καὶ ἐμὲ μὲ ἀποφύγει. Ὁ μολύνων λοιμὸς, τὸ πλῆττον βέλος, ἢ κατακλύζουσα θάλασσα, τὸ κλειόμενον ἐπὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλπίδος μνημα εἶνε τόσα ἐπὶ πλέον βήματα καὶ μὲ προσεγγίζουσιν εἰς τὸν σκοπόν».

Ἡ καρδία μου ἐπιέζετο ὑπὸ ἀνεξηγήτου τρόμου, ὑπὸ ὀδύνης, ἣν τὰ δάκρυα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνακουφίσωσι. Τὸ σκότος περιέκλυψε τὸν εἰς τὰς ξένας χώρας πε-

ριπλάνωμενον ταξειδιώτην, τὸν γονυπετῆ παρὰ τὸν μαρμαρίνον τάφον, περιέκλυψε τὴν κεκρυμμένην ὑπὸ τὸν πέπλον γυναῖκα, ἣτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τοῦ τάφου, περιέκλυψε καὶ ἐμὲ, ἣτις ἰστάμην θεωμένη ἀμφοτέρους: οὔτε εἶδα οὔτε ἤκουσα τι πλέον.

Χεῖρ τις τεθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μὲ ἀφύπνισεν. Ἦτο ἡ χεῖρ τῆς Λαύρας. Εἶχε καταπέσει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Εἰς τὴν ὄψιν τῆς, μᾶλλον ἐξημμένην τοῦ συνήθους, ἐξωγραφίζετο ζωηρὰ ταραχὴ, ὅτε δὲ οἱ ἔντρομοι ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τοὺς ἰδικούς μου, ἢ πέφοβισμένη αὐτῶν ἔκφρασις μὲ κατετρόμαξεν.

— Τί συνέβη; ἠρώτησα, τί σ' ἐφόβισε τὸσον;

Ἡ Λαύρα ἐκύτταξεν ὀπισθὲν τῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἡμικλείστου θύρας, ἐπλησίασε τὰ χεῖλη τῆς εἰς τὸ οὖς μου καὶ ἀπήντησε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης:

— Μαριάννα! ἐνθυμεῖσαι ἐκείνην τὴν σκιάν ὅπου εἶδαμεν πλησίον τῆς λίμνης; . . . τὰ βήματα ὅπου ἤκουσαμεν χθὲς τὴν ἐσπέραν; . . . τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου τῆς ὤμιλησας! . . .

— Ποῖαν εἶδες, δι' ὄνομα Θεοῦ; . . .

— Τὴν Ἄνναν Κάδερικ!

Τοσοῦτον ἐταράχθη καὶ ἐγὼ ἐκ τῆς ταραχῆς, ἣτις ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ κινήματα τῆς Λαύρας καὶ τόσον ἡμην προκατειλημμένη ἐκ τοῦ ὄνειρου ὅπερ εἶδα, ὥστε ὅτε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χεῖλη τῆς ἀδελφῆς μου ἔμεινα κατάπληκτος ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἀποκάλυψεως μὲ τοὺς πόδας κερρωμένους σχεδὸν εἰς τὸ ἔδαφος, μετ' ἐντρόμου σιγῆς.

Ἡ Λαύρα ἀφ' ἐτέρου λίαν ἀπησχολημένη ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ συμβάντος, δὲν προσεῖχεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρῆγον εἰς ἐμὲ οἱ λόγοι τῆς.

— Εἶδα τὴν Ἄνναν Κάδερικ! ὤμιλησα μὲ τὴν Ἄνναν Κάδερικ! ἐπανελάμβανεν, ὡς νὰ μὴ εἶχα ἀκούσει. ὦ Μαριάννα! ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ εἶπω. Ἐλα! ἐδῶ ἡμποροῦν νὰ ἔλθουν νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν! ἔλα ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως παρακινουσά με, μ' ἔσυρεν ἐκ τῆς χειρός, μὲ ἠνάγκασε νὰ διέλθωμεν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ κείμενον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἰσογείου, ἣτις, ὡς προσεῖπα, εἶχε διατεθῆ πρὸς ἰδιαιτέραν τῆς χρῆσιν. Ἐκεῖ, ἐκτός τῆς θαλαμηπόλου τῆς, οὐδεὶς ἄλλος ἀδιάρκτιος ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ ἐπ' οὐδεμιᾶς προφάσει νὰ μᾶς ἀνεύρῃ. Μ' ἔκαμε νὰ εἰσέλθω πρῶτῃ, εἰσῆλθεν αὐτῇ κατόπιν, ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τοῦ σύρου καὶ κατεβίβασε τὰ ἐκ περσικοῦ ὑφάσματος παραπετάσματα.

Ἡ καταλαθοῦσά με παράδοξος αἰσθησις τοῦ ληθάργου διήρκει ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἤρχιζε νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ πνεῦμά μου πεποιθήσις τις βαθμηδὸν μεγεθυνομένη, ὅτι αἱ δυσκολίαι καθ' ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐνόμιζα ὅτι ἐπρόκειτο, ἀμφοτέρωθεν νὰ παλαιώσωμεν, μᾶς περιεζώννουν αἴφνης καὶ μᾶς περιέκλειον. Δὲν ἠδύναμην νὰ ἐκφράσω τὴν πεποίθησίν μου ταύτην διὰ λόγων:

μόλις είχαν άριστον αύτης συνείδησιν.
— Ἡ Ἄννα Κάδερικ! ἐπιθύρισα κατ' ἑμαυτήν, χωρίς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ματαίως ἐπανελάμβανον, νὰ μοι ἐμπνέη ιδέαν εὐκρινεστέραν. . .

Ἡ Λάυρα μ' ἔσυρε νὰ καθήσω ἐπὶ χαμηλοῦ ἀνακλίντρον, εὐρισκομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

— Κύτταξε, κύτταξ' ἐδῶ! μοι εἶπε δεικνύουσα μοι διὰ τοῦ δακτύλου τὸν στηθόδεσμόν της.

Ἐκύτταξα καὶ εἶδα, ὅτι ἡ ἀπολεσθεῖσα καρφίς εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν της. Τοῦτο ἦτό τι πραγματικόν, ἄπτόν, σταματήσαν τὸν συγκεχυμένον στρόβιλον τῶν ιδεῶν μου καὶ ἰσχύσαν νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν μου.

— Ποῦ ἐπανεῦρες τὴν καρφίδα σου;

Αἱ πρῶται λέξεις, αἱ ἀνεληθούσαι ἐπὶ τὸ στόμα μου κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν, μόνον αὐτὴν τὴν ἀσήμικτον ἐρώτησιν ἠδυνήθησαν νὰ διατυπώσωσιν.

— Ἐκείνη τὴν εὐρεν!

— Ποῦ;

— Πλησίον τῆς κλῦθης. . . Ὡ! πόθεν νάρχισω; . . . πῶς νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα; . . . Μοῦ ὠμίλησε μὲ γλωσσῶσαν τὸσον ἀλλόκοτον. . . φαίνεται τὸσον ἀσθενική! . . . ἔφυγε τὸσον αἰφνιδίως! . . .

[Ἐπειτα συνέχεια]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσης Μαργῶ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Γάσπαρος εἶχε φέρεи τὴν κλεῖδα πρὸς τὸν κύριόν του.

— Ὅμοιος καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Σαίν-Λύκ, ὥστε, ἂν μείνω ἐπὶ πολὺ ὄρθιος, θ' ἀποβάλω τὸ σέβας πρὸς τὸν βασιλέα μου, διότι θὰ προσβληθῶ ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν. Ριγῶ.

— Λάβε, Σαίν-Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, προσφέρων δρᾶκα ἀρτιγεννῶν κυναρίων, φέρε αὐτὰ μαζύ σου.

— Τί νὰ τὰ κάμω, Μεγαλειότατε;

— Ἴνα συγκοιμηθῶσι μετὰ σοῦ τοιουτοτρόπως, θὰ λάβωσιν αὐτὰ τὴν ἀσθενίαν σου καὶ σὺ θ' ἀπαλλαγῆς.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαίν-Λύκ, ἐπαναθέσας τὰ κυνάρια εἰς τὸ κἀνιστρον, δὲν ἔχω πίστιν εἰς τὴν συνταγὴν σας.

— Θὰ σ' ἐπισκεφθῶ τὴν νύκτα, Σαίν-Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὡ! μὴ ἔλθητε, διότι θὰ μὲ ἀφυπνίσθητε ἀποτόμως! λέγουσι δ' ὅτι τοῦτο καθίστησι τὸν ἄνθρωπον ἐπιληπτικόν.

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἀπεχαιρέτησε τὸν βασιλέα καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος συνάδευεν αὐτὸν διὰ φιλικῶν χειρονομιῶν.

Ὁ Σχικῶ εἶχε γενῆ ἄφροντος.

Ἀπῆλθον δ' ἐπίσης οἱ λοιποὶ παρόντες, πλὴν τῶν θεραπόντων, οἵτινες ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως διὰ προσωπίου ἐκ λεπτοῦ ὕψασματος, ἠλειμμένου ἔσωθεν

δι' ἀρωματώδους λίπους. Εἶτα περιέβαλον τὸ μὲν σῶμα του διὰ ῥοδοχρόου ἐκ λινομετάξης ὑπενδύτου μετὰ μλακοῦ μεταξίνου καὶ βκυβακεροῦ ὑποράμματος, τὰς δὲ χεῖράς του διὰ χειροκτίων ἐκ δέρματος τὸσον μαλακοῦ, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὰ πλεκτά. Τὰ χειρόκτια ταῦτα ἀνήρχοντο μέχρι τῶν ἀγκῶνων καὶ ἦσαν ἔσωθεν ἠλειμμένα δι' εὐώδους ἐλαίου, προσδίδοντος εἰς αὐτὰ τὴν ἐλαστικότητα.

Τῶν μυστηρίων τούτων τοῦ στολισμοῦ τελεσθέντων, προσήνεγκον εἰς τὸν Ἐρρίκον τὸν ζωμόν ἐντὸς χρυσοῦ ποτηρίου πλὴν οὗτος, πρὶν ἢ ἐγγίσει τοῦτο εἰς τὰ χεῖλη του, ἐκένωσε τὸ ἡμίση τοῦ περιεχομένου ἐντὸς ἐτέρου ὁμοίου ποτηρίου καὶ διέταξε νὰ κομίσωσιν αὐτὸ τῷ Σαίν-Λύκ.

Τότε ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Θεοῦ, πρὸς ὃν ὁ Ἐρρίκος, ἕνεκα τῶν ἀπασχολήσεών του, προσηνέχθη λίαν ἐλαφρῶς, διότι ἀπήγγειλε μίαν μόνην προσευχὴν, χωρίς ἂν νὰ θιζῆ τὰ ἠύλογημένα κομπολόγια του. Διαταξάς δὲ ν' ἀποκλύψωσι τὴν εὐώδη κλίνην του, κατελίθη.

Ἀφοῦ ἐτακτοποιήθη ἐπὶ τῶν πολυκριθμῶν προσκεραλκίων του, διέταξε καὶ ἀπεκόμισαν τὸ δοχεῖον τῶν ἀνθέων, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα εἶχε καταστήσει βαρεῖαν τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ κοιτῶνος. Ἀκολουθῶς ἠνέψξαν τὰ παράθυρα ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ὅπως ἀνανεωθῆ ὁ ἀήρ. Μεθ' ὃ ἀνῆψαν ἐντὸς τῆς μαρμαρίνης ἐστίας μέγα πῦρ κληματίδος, τὸ ὅποσον, εἰ καὶ ταχὺ ὡς μετέωρον, οὐχ ἦττον διέχυσε ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἠδῆσαν θερμότητα.

Τότε, εἰς τῶν θεραπόντων ἔκλεισε τὰ παραπετάσματα τῶν τε παραθύρων καὶ τῶν θυρῶν καὶ εἰσήγαγε τὸν μέγαν εὐνοῦμενον κύνα, καλούμενον Νάρκισσον, ὅστις, ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ βασιλέως, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου του.

Ἐπὶ τέλους ἔσθεσαν τὰ ῥοδοχρόα κηρία, ἅτινα ἔκκαιον ἐπὶ χρυσοῦν κηροπηγίων, παριστάντων σατύρους, καὶ ἠλάττωσαν τὸ φῶς τοῦ κανδυλίου, ἀντικαταστήσαντες τὴν θρυαλλίδα δι' ἐτέρας λεπτοτέρας, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ὑπηρεσιῶν, ὁ ἐπιτετραμμένος αὐτὴν θεράπων ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου ἀκροποδητεῖ.

Τότε, ἠσυχώτερος, νωχελέστερος καὶ μάλλον ἐπιλήσιμων τῶν ἐν ταῖς πλουσίαις Μοναῖς τοῦ βασιλείου του τεθαμμένων ἀέργων μοναχῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ σκέπτηται, ὅτι ὑπῆρχε Γαλλία.

Ἐκοιμήθη.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν, οἱ ἀγρυπνοῦντες εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ ὅσοι ἐκ τῶν διαφόρων θέσεών των ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι τὰ παράθυρα τοῦ θαλάμου τοῦ Ἐρρίκου, εἶδον, διὰ τῶν παραπετασμάτων, νὰ σθεσθῆ ἐντελῶς τὸ ἐν αὐτῷ φῶς καὶ τὰς ἀργυροχρόους ἀκτίνας τῆς σελήνης ἀντικαταστήσασας τὸ ῥοδοχρόον φῶς, τὸ ὅποσον ἐφώτιζε τὰς ὑέλους. Ἐπομένως ἐσκέφθησαν, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε κοιμηθῆ.

Ζ'

Πῶς ἐν ἀγνοίᾳ πάντων περὶ τοῦ αἰτίου, ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος ἦλθεν εἰς θεογνωσίαν, ἐντὸς μιᾶς νυκτός.

Μετὰ δύο ὥρας, ἀντήχησε φοβερὰ κραυγὴ ἐκ τοῦ κοιτῶνος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Οὐχ ἦττον, τὸ κανδύλιον ἔμενε ἐσβεσμένον καὶ ἐπεκράτει βαθεῖα σιγή, οὐδεὶς δὲ θόρυβος ἠκούετο, πλὴν τῆς κραυγῆς τοῦ βασιλέως, διότι εἶχε κραυγάσει ὁ βασιλεὺς.

Μετ' οὐ πολὺ, ἠκούσθη δοῦπος πίπτοντος ἐπίπλου, θραυομένου δοχεῖου ἐκ πορσελλάνης καὶ ἀτάκτων ταχέων βηματῶν ἐν τῷ κοιτῶνι βραδύτερον δ' ἠκούσθησαν νέκι κραυγαὶ μεθ' ὕλακῶν κυνῶν. Παραχρῆμα, φῶτα ἔλαμψαν, ξίφη ἀπήστροσαν εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ βήματα τῶν ὑπὸ τοῦ ὕπνου βεβαρημένων φρουρῶν ἐκλόμισαν τοὺς στεροῦς στύλους τῶν ἀνακτόρων.

— Ὡ τὰ ὄπλα! ἀναφωνοῦσι πανταχόθεν, ἔς τὰ ὄπλα! ὁ βασιλεὺς ἐπικαλεῖται βοήθειαν, ἄς δράμωμεν πρὸς τὸν βασιλέα.

Αὐτοστιγμῆ, ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν, ὁ συνταγματάρχης τῶν Ἐλβετῶν, οἱ θεράποντες, οἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ τυφεκοφόροι ὤρμησαν εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα, τὸν ὁποῖον ἐπλημμύρησε τὸ φῶς εἰκοσι λαμπάδων.

Πλησίον ἀνατετραμμένου ἀνακλίντρον καὶ τεμαχίων τεθραυσμένων κυπέλων, πρὸ τῆς ἐν ἀταξίᾳ κλίνης του, τῆς ὁποίας αἱ σινδόνας καὶ τὰ σκεπάσματα ἦσαν διεσπαρμένα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ὁ Ἐρρίκος, γελοῖος καὶ φοβερός ἐν τῇ νυκτερινῇ περιβολῇ του, ἴστατο μὲ τὴν κόμην ἠνωρωμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς.

Ἡ δεξιὰ χεὶρ αὐτοῦ ἦτο προτεταμένη καὶ ἔτρεμεν ὡς φύλλον εἰς τὸν ἄνεμον. Ἡ δ' ἀριστερὰ του ἔθλιβε τὴν λαθὴν τοῦ ξίφους του, τὸ ὅποσον μηχανικῶς εἶχεν ἀρπάσει.

Ὁ κύων, τεταραγμένος ὡς ὁ κύριός του, ἠτένιζεν αὐτὸν μὲ τὰ σκέλη διεστῶτα καὶ ὠρύετο.

Ὁ βασιλεὺς ἐφαίνετο ἄλαλος ἐκ τοῦ υπερβολικοῦ τρόμου, αἱ δὲ προσδραμόντες, μὴ τολμῶντες νὰ λύσωσι τὴν σιγὴν, ἠρώτων ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος καὶ περιέμενον μετὰ τρυμερᾶς ἀδημονίας.

Τότε, ἐπερᾶν ἡμίενδεδυμένη, ἀλλὰ περιτετυλιγμένη ἐντὸς εὐρέος μαנדύου, ἡ νεαρὰ βασιλίσσα Λουδοβίχη τῆς Λορραίνης, ξανθὸν καὶ πρᾶον πλάσμα, τὸ ὅποσον διήγαγε βίον ἀγίας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφυπνίσει αἱ κραυγαὶ τοῦ συζύγου της.

— Μεγαλειότατε, εἶπε, τρέμουσα πλειότερον παντὸς ἐτέρου, τί συμβαίνει; Θεέ μου! . . . αἱ κραυγαὶ σας ἐφθασαν μέχρις ἐμοῦ καὶ ἦλθον.

— Δὲν . . . δὲν . . . δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, χωρίς νὰ κινήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες ἐφαίνοντο παρατηροῦν-

τες εἰς τὸ κενὸν ἀόρατόν τινα πρὸς πάντα ἕτερον ἀόριστον μορφήν.

— Ἄλλ' ἢ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐκράυαγεν, ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα. . . λοιπόν, ἢ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πάσχει;

Ὁ τρόμος ἦτο τόσοσ προφανῶς ἐξωγραφιμένος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἑρρίκου, ὥστε κατελάμβανεν ἐπίσης πάντας τοὺς παρεστώτας, οἵτινες ὠπισθοδρόμου, πρὸς τὸν βσιλέα, ἵνα βεβαιωθῶσιν, ὅτι δὲν ἦτο τετραυματισμένος, ὅτι δὲν εἶχε πληγῆ ὑπὸ κερανοῦ ἢ ὅτι δὲν εἶχε δῆξει αὐτὸν ἐρπετόν τι.

— "Ω! Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ἡ βασίλισσα, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, μὴ μας ἀφίνετε ἐν τοιαύτῃ ἀδημονίᾳ! Θέλετε ἕνα ἱατρόν;

— Ἰατρόν! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαισίας φωνῆς: ὄχι, δὲν νοσεῖ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα: ὄχι, ὄχι ἱατρόν. . . ἀλλὰ πνευματικόν.

Πάντες παρετήρησαν ἀλλήλους, τὰς θύρας, τὰ παραπετάσματα, τὸ πάτωμα, τὸν ὄροφον.

Οὐδαμῶς εἶχε μείνει ἔχνος τοῦ ἀοράτου ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον εἶχε καταφοβίσει τὸ βασιλέα.

Ἡ ἔρευνα αὐτῆ ἐγένετο μετ' αὐξήσεως περιεργίας: τὸ μυστήριον περιπλέκετο, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε πνευματικόν!

Ἄμα τῆ αἰτήσεσι ταύτῃ, ἀγγελιαφόρος ἀνεπήδησεν ἐφ' ἵππου, μετὰ δὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ὁ Ἰωσήφ Φουλέν, ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Γενοθέρας, ἀφυπνισθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς, οὕτως εἶπεῖν, τῆς κλίνης του, ἐφθασε παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πνευματικοῦ, ὁ θόρυβος ἔπαυσεν, ἡ σιγὴ ἀπεκατέστη, πάντες δ' ἐρωτῶσι, διασκέπτονται, πιστεύουσιν ὅτι μαντεύουσιν, ἀλλὰ, πρὸ παντός, φοβοῦνται. . . Ὁ βασιλεὺς ἐξομολογεῖται!

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὸ λυκαυγές, ὁ βασιλεὺς, ἐγερθεὶς ἐνωρίτερον πάντων, διατάσσει νὰ κλείσωσιν ἐκ νέου τὴν πύλην τοῦ Λούθρου, ἣτις ἠνεψήθη, ἵνα διέλθῃ μόνος ὁ πνευματικὸς.

Μετὰ δὲ τοῦτο, μετακαλεῖ παρ' ἐαυτοῦ τὸν θησαυροφύλακα, τὸν κηροποιὸν καὶ τὸν τελετάρχην: λαμβάνει τὸ προσευχητάριόν του καὶ ἀναγινώσκει προσευχάς, διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν, ἵνα κόπτῃ, διὰ ψαλίδος, εἰκόνας ἁγίων, αἰφνης δὲ διατάσσει νὰ καλέσῃσι πάντας τοὺς φίλους του.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, μετέβησαν πρῶτον παρὰ τῷ Σκιν-Λύκ, ἀλλ' οὗτος ἦτο εἰπέρ ποτε ἀσθενής. Ἡ ἀσθενεία του εἶχε μεταβληθῆ εἰς νάρκωσιν, ὁ δ' ὕπνος του ἦ μάλλον ὁ λήθαργός του ἦτο τόσοσ βαθύς, ὥστε μόνος ἐκ τῶν κατοίκων τῶν ἀνακτόρων, εἰ καὶ λεπτός τοῖχος ἐχώριζε τὸν θάλακρον του ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, οὐδὲν ἤκουσεν ἐκ τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς, ἐπομένως παρεκάλεσε νὰ τῇ ἐπιτραπῆ νὰ μείνῃ εἰς τὴν κλίνην καὶ ν' ἀπευθύνῃ ὅσας προσευχάς ἤθελε διατάξει αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ἀφηγήσεως ταύτης, ὁ βασιλεὺς σκυροκοπεῖται καὶ δια-

τάσσει νὰ τῷ ἀποστείλωσι τὸν φαρμακοποιόν του.

[Ἔπεται συνέχεια].

Δ.μ.λ.

ΜΕΘΥΣΟΥ ΤΕΛΟΣ

[Διήγημα].

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου πέντε ἄνδρες καὶ δύο γυναῖκες ἐκάθητο ἐντὸς μικρῆς αἰθούσης, οἱ μὲν παρὰ τὴν τράπεζαν, αἱ δὲ πλησίον τῆς ἐστίας, ἐνθα ζωνρόν πῦρ ἔκαιε.

Τὰ θέματα πρὸς ὀμιλίαν εἶχον ἐξαντληθῆ καὶ ἅπαντες ἐσιώπων, παραδοθέντες εἰς βρέβη. Αἱ δύο γυναῖκες μόνον δὲν ἐρρέμβαζον, ἀλλ' ἡ μὲν ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, ἡ δὲ ὑπεδαύλιζε τὴν πυράν.

— Παράδοξον πρᾶγμα! ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον ἡ ἀναγινώσκουσα τὴν ἐφημερίδα. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἀναγράφει συμβᾶν, τὸ ὅποιον πολὺ δυσκόλως δύναμαι νὰ πιστεύσω, ἢ μάλλον μοὶ φαίνεται ἐντελῶς ἀδύνατον.

— Ἄς ἴδωμεν, τί συμβᾶν εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ἐκ τῶν ἀνδρῶν τις, ἱατρός ὢν.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ κυρία Κ**, τί λέγει.

Καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς:

«Ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Γουβερνέτου, ἐν Κρήτῃ, ἐξη-οῦχι ἐν προσευχῇ καὶ μετανοίᾳ, ἀλλ' ἐν μέθῃ καὶ κρασοκατανύξει ὁ πᾶτερ Νικόδημος Μπλακῶνης. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν οἱ λοιποὶ πατέρες ζητοῦντες αὐτὸν ἐκρούσαν τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, ἀλλὰ μὴ λαμβάνοντες ἀπάντησιν καὶ ὑποκτεθέντες ὡς ἐκ τῆς βαρείας ὀσμῆς τῆς ἐξερχομένης τοῦ κελλίου του, μὴ τι δυστύχημα τῷ συνέβη, διέρρηξαν τὴν θύραν, ἀλλ' ἐισελθόντες εὗρον τὸ πτώμα τοῦ πᾶτερ Νικόδημου, θανόντος ἐξ αὐτομάτου ἀνθρωπίνης πυρκαϊᾶς.»

— Καὶ αὐτὸ σὰς φαίνεται ἀδύνατον πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός μειδιῶν τὴν κυρίαν Κ**.

— Σὰς βεβιωῶ, ὅτι πολὺ δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, ἱατρέ.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι δυνατώτατον πρᾶγμα. Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη παραδέχεται τὴν αὐτόματον ταύτην ἀνθρωπίνην πυρκαϊάν.

— Δύνασθε, ἱατρέ, εἶπεν ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Κ**, νὰ μᾶς ἐξηγήσητε πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Εὐχαρίστως Αὐτόματος καὶσιν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καλεῖται ἡ ταχέως καταστροφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ τῆς ἐπιδράσεως πυρῆς, οὔτινος ἡ φύσις καὶ ἡ παραγωγικὴ αἰτία εἰσὶν ἄγνωστοί ἀκόμη, ὅπερ ὅμως εἶναι πιθανόν ὅτι ἐξαρτᾶται ἐξ ἰδιαιτέρως τινὸς προδικθήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ σπανιώτατον, ἄλλως, φαινόμενον τοῦτο παρετηρήθη σχεδὸν μόνον ἐπὶ προβεβηκότων τὴν ἡλικίαν προσώπων, εὐσάρκων καὶ τῶν ὀποιῶν οἱ ἱστοὶ ἦσαν ἐμπεποτισμένοι, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ οἰνοπνευματικῶν ποτῶν ἐκ μακρῆς τούτων καταχρήσεως. Τὸ σῶμα τότε ἀνάπτει εἴτε ἐξ ἐξωτερικῆς αἰτίας, εἴτε, ὅπερ πιθανώτερον, ἐξ ἐσωτερικῶν αἰτιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἀποτεροῦται, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμίαν ἐλπίσ σωτηρίας παρὰ τῶν ἱατρῶν.

— Ἄλλὰ, ἱατρέ, ἠρώτησεν ἡ ἐτέρα

τῶν γυναικῶν, δὲν δύνανται διὰ τοῦ ὕδατος νὰ σβέσωσι τὴν καῦσιν ταύτην;

— Τὸναντίον, δεσποινίς, τὸ ὕδωρ ὑποθαλπεὶ μάλλον ἢ σβεννύει τὴν πυρκαϊάν ταύτην.

— "Ω! τί φορικῶδες θάνατος! εἶπεν ἡ κυρία Κ**.

— Φρικῶδες πρᾶγματι θάνατος, κυρία, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δύναμαι μάλιστα νὰ σὰς διηγηθῶ τοιοῦτον θάνατον συμβᾶντα πρὸ τινῶν ἐτῶν καὶ κατὰ τὸν ὅποιον ἐγενομένην μάρτυς.

— Διηγηθῆτέ μας, ἱατρέ, εἶπεν ἡ νεανίς. Εἴμεθα ὅλοι ἕτοιμοι νὰ σὰς ἀκούσωμεν.

Καὶ λαβόντες ἕκαστος ἀναγκωτικώτερον στάσιν ἠτοιμάσθησαν ν' ἀκούσωσι τῆς διηγήσεως τοῦ ἱατροῦ.

Ἰδοῦ δὲ τί διηγήσατο οὗτος, ἀφ' οὗ ἀνήψε τὸ σιγᾶρον αὐτοῦ.

*

«Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔζη ἐν Ἀθήναις πτωχὴ τις οἰκογένεια, συγκειμένη ἐκ τῶν συζύγων καὶ τριῶν τέκνων, ὧν τὸ μεγαλύτερον ἦτο ὀκταετὲς ἄρρεν, τὸ δὲ μικρότερον βρέφος. Ὁ πατήρ, τὸ ἔργον τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου μετερχόμενος, εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς οἰνοποσίας, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν ὀκνηρὸν καὶ μετ' ὀλίγων ἀεργόν. Βαρεῖα τιμωρία τῆς γυναικὸς του, ἣτις παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων τῆς συνεζεύχθη τοῦτου. Ἐκ πτωχῆς ἀλλὰ καὶ μὴ στερουμένης τῶν ἀναγκαίων οἰκογενείας, δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸν σύζυγον, τὸν ὅποιον οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐξέλεξαν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο ἡλικιωμένος, ἀλλὰ προὔτιμησε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ὁ νῦν σύζυγός της, ὅστις μετ' ὀλίγων ἐτῶν βίον παρεδόθη ὅλος εἰς τὸ πάθος του, καὶ ὅ,τι ἐκέρδαιεν ἐκ τῆς ἐργασίας του τὸ ἐξωδιάζεν εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα. Εὐρεθεῖσα εἰς τοιαύτην δυστυχῆ θέσιν, ἡ ταλαίπωρος Θεώνη, ἠναγκάσθη νὰ ἐργαζῆται ἐν τινὶ ὑποδηματοποιῷ, ράπτουσα ὑποδήματα, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πεινῆς αὐτῆ καὶ τὰ τέκνα της. Μετενοεὶ φρικτὰ διὰ τὸ παράπτωμά της, τῶρα ὅτε ὁ σύζυγός της ἐν τῇ καταστάσει τῆς μέθης του ἐν τῇ εὐρίσκετο τὴν ἔδερν. Ἄλλ' ἦτο ἀργὰ πλέεν.

Οὔτε τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς του, οὔτε τὰ ταλαίπωρα τέκνα του ἠδυνήθησαν νὰ διορθώσωσι τὸν ἄθλιον Δῆμον. Τὸ πάθος τῆς οἰνοποσίας τὸν εἶχεν ἐπὶ τοσοῦτον κυριεύσῃ, ὥστε ἔπνιξεν ἐντὸς αὐτοῦ πᾶν ἄλλο αἰσθημα, καὶ μόνος του πόθος ἦτο νὰ ἔχῃ χρήματα ἵνα πίνῃ, καὶ μόνον πίνῃ! . . .

Ἡ παῦσις τῆς ἐργασίας του κατ' ἀκολουθίαν ἐπέφερε καὶ τὴν κένωσιν τοῦ βυζαντίου του, πρὸς μεγίστην θλίψιν τῆς Θεώνης, ἣν ἠνάγκαζε νὰ τῷ δίδῃ χρήματα, ἐν ᾧ ἡ δυστυχῆς ἐρονεύετο ἐκ τῆς ἐργασίας, ἵνα δυνηθῆ νὰ θρέψῃ τὰ τέκνα της.

Ἐσπέραν τινὰ σκοτεινὴν καὶ ψυχροτάτην ὁ βορρᾶς ἐφύσασ λυσοσῶδως, μετ' ἀπαισίου συριγμοῦ παρερχόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ἡ γιῶν ἐπιπτε πυκνὴ κατὰ στρυβίλους κελύπτουσα τὰ πάντα, οἱ δὲ

φαναί του αερίοφωτος έρριπτον άμυδρόν φως επί των όδών, και τούτο τρεμοσβύνον, ένεκα του σφοδρώς πνέοντος βορρα. Ούδεις έφαινετο εις τας όδούς, διότι πρό του χειμῶνος τούτου είχαν καταφύγη άπαντες έντός των οικων των, μακρόθεν μόνον ήκούετο ο κρότος άμάξης τρεχούσης, ή ύλακή κυνός από αύλης οικίας.

Την έσπέραν εκείνην ή οικογένεια του Δήμου εύρίσκετο έντός του δωματίου της: ο παίς έμελέτα πλησίον της τραπέζης, έν φ ή Θεώνη έθήλαζε τό βρέφος της, προσπαθούσα να τό θερμάνη έντός των κόλπων της, και ή παιδική έκοιμάτο. 'Αλλά μετ' όλίγον τό κοράσιον έξυπνήσαν εξήτησεν ύδωρ και έπειδή ή φιάλη δεν είχεν, ο παίς μετέβη να κομίση ή κρήνη εύρίσκετο έξω της οικίας, επί του πεζοδρομίου. 'Αλλ' άνοιξας την έξώθυραν ήσθάνθη σώμα τι έπιπροσθούν, κύψας δέ είδεν ότι τούτο ήτο άνθρωπος κοιμώμενος ή άναίσθητος, εξ ήμισείας δέ κεκλιμμένος υπό της χιόνος. Έκάλεσε την μητέρα του, ήτις μετ' άπελπισμού άνεγνώρισε τόν Δήμον, άναίσθητον έκ της πολυποσίας. Μή δυνηθείς να προχωρήση πλέον, έπεσε πρό της θύρας της κατοικίας του παραδοθείς εις ύπνον.

*

Βαρεία άσθένεια εκ περιπνευμονίας υπήρξε τό αποτέλεσμα της επί τσοούτον χρόνον εις τό ψυχος διαμονής του, δεν υπάρχει δέ χειρότερον πράγμα εις την ένδειαν από της άσθeneίας. Και ναί μὲν καταφύγιον των άπόρων άσθενών είναι τό Νοσοκομείον, αλλά τσοσύτην φρικην ένεποιεί τούτο εις τόν Δήμον, ώςτε ούδὲ να τό όνομάσωσιν ήθελεν εμπροσθέν του, πιστεύων ότι εάν μετέβαινε εκεί, μόνον νεκρός θα εξήρχετο. 'Η θέσις της Θεώνης ήτο είπερ ποτέ οικιτρά, διότι ούχι μόνον φάρμακα ήδύνατο ν' άγοράση, άλλ' ούτε άρτον, ένεκα των φροντιδών, τας όποιάς ή άσθένεια του Δήμου άπήτει και αίτινες πολύ όλίγον καιρόν τή άφινον να έργασθῆ. Και ναί μὲν έγώ, όστις ήμην ο ιατρός δν προσεκάλεσαν, εύσπλαγχνισθείς αυτούς παρείχον δωρεάν τὰ φάρμακα και την συνδρομήν μου, αλλά τόν άρτον τίς θα τοίς τόν παρείχε;

'Εν τούτοις φιλόπτωχος οικογένεια, εκει πλησίον της οικίας των κατοικούσα, τοίς έστελλε καθημερινώς μερίδα φαγητού και ζωμόν χάριν του άσθενούς. 'Η βοήθεια αύτη ήρκεσεν ίνα μή ή άτυχής αύτη οικογένεια άποθάνῃ της πείνης.

Τόν κίνδυνον του θανάτου διέφυγεν ο Δήμος και εισήλθεν εις τό στάδιον της άναρρώσεως. 'Η άπελπιστική της οικογενείας του κατάστασις, ήν πρώτην φοράν καθαρώς διέγνω, προύξενησεν εις αυτόν μεγίστην έντύπωσιν και δακρύων ώρκίσθη να μή πατήση πλέον τόν ούδόν οίνοπωλείου.

Πόσον εύκολοι είναι αι ύποσχέσεις αλλά και πόσον δυσκόλως τηρούνται! 'Ο Δήμος ήτο εκ των φύσεων εκείνων, τας όποιάς όταν πάθος τι κυριεύση, ριζούται και άδύνατος καθίσταται ή εκρίζωσις του.

'Επί τινά καιρόν, μετὰ την άναρρώσιν του, ήρξατο μετὰ πλειοτέρας ζέσεως τό έργον του, προς μεγίστην χαράν της συζύγου του, άιδούσης την εύημερίαν τέλος έπανελθούσαν εις την οικίαν, άφ'ής έπίστευεν ότι δια πικνός έφυγεν. 'Επί πολύ ο Δήμος άντέστη έρωμένως έναντίον των προκλησεων και των ειρωνειών των πρώην συντρόφων του του οίνοπωλείου. 'Αλλ' ήμέραν τινά ήτε μετὰ πολλής έπιτηδειότητος τινές φίλοι του κατάρθωσαν να τόν πείσωσιν όπως εισέλθῃ εις τι οίνοπωλείον, ούτος ώρκίσθη ότι εν μόνον ποτήριον θα έπινεν: άλλὰ τό πρώτον ποτήριον παρέσυρε δεύτερον, και τούτο τρίτον και ούτω καθ' εξής, προς μέγιστον της Θεώνης άπελπισμόν ιδούσης τό έσπέρας έπιστρέφοντα μέθυσον αύθις τόν σύζυγόν της.

Τό πάθος του, όπερ έπίστευεν εκρίζωθέν, ήτο νεναρκωμένον μόνον και εξηγέρθη μετὰ περισσοτέρας έντάσεως.

Την έπομένην ήμέραν έπέστρεψεν εις τό οίνοπωλείον και ο αύτός βίος οίος και πρότερον ήρξατο δια την Θεώνην.

*

Τό χρήμα έλειπεν αύθις από του Δήμου και έβασάνιζε την Θεώνην ίνα τῷ دیدῃ. 'Εκείνη εν τούτοις ήνείτο συχνάκις, καθώς συχνάκις οι ραχιδισμοί έπιπτον επί της ράχεώς της εις εκάστην άρνησιν. 'Ο βίος της κατέστη άνυπόφορος και πολλάκις έπίστευεν ότι θ' άποθάνῃ, άλλ' αναλογιζομένη τὰ τέκνα της έλάμβανε θάρρος.

Μίαν έσπέραν τό ψυχος ήτο δριμύ, τό ιδιαίτερον εκείνο των 'Αθηνών ψυχος, όπερ διαπερῶν τό σώμα φθάνει μέχρι των οστέων, και ή οικογένεια ήτο συνηγμένη αύθις εις τό δωμάτιόν της, έν φ ο Δήμος είπεν εις τό οίνοπωλείον. Μετ' όλίγον εισήλθεν ο Δήμος εις τό δωμάτιον πορφυρούς εκ του οίνου, κρατών δέ εις την χειρά του φιάλην πλήρη οίνου.

'Ως συνήθος, δι' άρῶν και ύβρεων ήρξατο να όμιλῆ, εις την ήσυχον δέ άπάντησιν της Θεώνης εξηγγιώθη επί τσοούτον, ώςτε την διέταξε ν' αναχωρήση της οικίας του!

— Δήμο! άνέκραξεν εκείνη, δια τό όνομα του Θεου, τί λές;

— 'Εξω! έξω από τό σπίτι μου! ώρύετο σχεδόν εκείνος. 'Εξω μαζί με τὰ παιδιά σου!

Και εξεστόμισε βρομεράν ύβριν.

— Δεν τὰ λυπείσαι τὰ κακόμοιρα, με τέτοιο κρύο έξω; τῷ είπε κλαίουσα ή δυστυχής Θεώνη.

— 'Α! ή! έβρυχήθη εκείνος, με τό καλό σου λέω, δέ βγκάνεις! Τώρα να φρες μερικαίς να ιδῆς πῶς θα εύγης! Να ιδῆς και τὰ παιδιά σου τί θα πάθουν!

Και άρπάσας ράβδον έδειρε τόν παῖδα, έλάκτισε τό κοράσιον, έμελε δέ να κτυπήση και τό μικρότερον τέκνόν του, ότε ή Θεώνη, έξαλλος, έσυρε τὰ τέκνα της και εξήλθε μετ' αυτών οδυρομένω.

'Εξω ήτο νῦξ φρικώδης και ή βροχή έπιπτεν, ο δέ βορρας έπνεε. Τό ψυχος διέπερα τὰ έλαφρά ένδύμακτα της εκδι-

χθείσης τούτης οικογενείας, οι δέ οδόντες αυτών συνεκρούοντο εκ του βίγους. 'Εν τῷ έσχάτῳ τούτῳ άπελπισμῷ ή Θεώνη έσυλλογίσθη την πλησίον αύτης φιλελήμονα οικογένειαν, ήτις συνέδραμεν αύτην άλλοτε, και έσκέφατο ότι— δεν θα τῆ ήρνούτο άσυλον δια την νύκτα εκείνην, έλπίζουσα ότι ότε την επαύριον ήμέθη του συζύγου της ήθελε παρέλθῃ— δεν θα έπέμενεν εις την ιδέαν του.

'Ο Δήμος γελῶν δια σαρκαστικῷ γέλωτος εκλεισεν έσωτερικῶς την θύραν δια του μοχλοῦ και εκπωματίσας την φιάλην ήρξατο να πίνῃ, διότι ήσθάνετο τό στήθος του φλεγόμενον. 'Αλλ' όσον έπινεν επί τσοούτον ηῦξανε και ή πυρά του στήθους του: οι βεβαρημένοι οφθαλμοί του δεν έδύναντο να μένωσιν άνοικτοί και τό σώμα του βαρῦ κατέπεσε χαμαί. 'Όταν όμως ο ύπνος ήρχιζε σχεδόν να τόν καταλαμβάνῃ, φρικῶδες! τὰ έντόστια αυτου άνήψαν και φλόγες κυανίζουσαι εξήλθον εκ του στόματός του. 'Εντρομος άνεπήδησεν, εκβάλλων κρυγὰς άγρίας τρόμου και άπογνώσεως. 'Εσπευσε να πῆ ύδωρ, άλλ' άντι να κατασβέσῃ την πυρκαϊάν, τούναντίον ύπεβοήθησεν αυτην. Μή δυναμένος πλέον να κρυγάζῃ, έδραμε ν' άνοιξῆ την θύραν, άλλὰ πριν σθάσῃ εκει κατέπεσε και μετ' όλίγον εξέψυξεν.

'Η πυρκαϊά εξηκολούθει, μεταδοθεῖσα εις τὰ έξωτερικά μέλη του σώματός του.

*

Την επιούσαν— έπέρανεν ο ιατρός— όταν ή Θεώνη μετέβῃ εις την οικίαν της, εύρε την θύραν κεκλεισμένην, βαρεῖα δέ όσμῆ εξήρχετο. Φοβηθεῖσα εκάλεσεν, οι δέ γείτονες δραμόντες διέρρηξαν την θύραν, άλλ' εύθύς ύπεχώρησαν περιδεεῖς, άποστρέφοντες την κεφαλήν.

Τό πτώμα του Δήμου ήτο άπνηθρακωμένον και άμορφον, άπ' αυτου δέ άνεδιδετο δυσώδης και ερεθιστική όσμῆ.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Πολυξ. Ν. Γ. Λαρίαν και Αρχλ. Α. Κροκουόκιον, Δ. Δ. Πάτρας, κυρίαν 'Αναστ. Σ. Ναύπακτον, Υίου; Χ. Ν. και Ι. Γ. Π. Σύρον, Μιχ. Κ. Χ. Μασσαλίαν, Α. Α. Β. Θέσαν. 'Ελήφθησαν. Βιβλία άπεστάλησαν.— κ. Δ. Π. Κύπρον, έστάλησαν τὰ φύλλα και αι άποδείξεις των τεσσάρων συνδρομητών. Ευχαριστούμεν.— κ. Σ. Ι. Α., ραβδύον Ζικυνοῦν. Φύλλα νέου συνδρομητού και βιβλίον άπεστάλησαν.— κ. Δ. Σ. Πάτρας. 'Αποδείξεις σὰς έπέψαμεν ταχυδρομικῶς; Φροντίσατε, παρακαλούμεν.— κ. Θ. Κ. Πύργον— 'Απεστάλησαν φύλλα και οι 3 τόμοι των "Εκλ. Μυθ." Διὰ τί παραπονήσθε, άφου, προκληρόντες, αι παραγγελίαι σας εκτελοῦνται άμέσως;— κ. Γ. Α. Τούλσαν. 53 φύλλον και 3 και 4 τόμοι "Β." άπεστάλησαν. 'Αντίτιμον δώσατε τῷ κ. Ν. Σ. Βαρθέρη.— κ. Α. Μ. Γ. Λαρίαν. Βιβλίω; θα τὰ έλάβετε.— κ. Ι. Γ. Ι. 'Αλεξάνδρειαν. 'Επιστολή έλήφθη. Θα τό λάβωμεν.— κ. Π. Ν. Σύρον. Σῆ; συνιστώμεν τοῦ; όπό τόν εν 'Αθήναις βιβλιοπώλου κ. Ν. Μιχαλοπούλου άρτι εκδοθέντας 'Ελληνιστί και Γαλλιστί 'Ιστορικός; 'Ημεροδείκτας, τιμωμένους; λεπτων 50 μέχρι όρ. 1.20, διότι, εκτός των συνηθων περιεχομένων των άλλων 'Ημεροδεικτων, περιέχουσιν όπισθεν εκάστης ήμέρας; 'Ιστορικά Γεγονότα, άφορῶντα την παλαιάν και ιδίως την νέαν 'Ελληνικήν 'Ιστορίαν; τό δὲ Λατινικόν 'Ημερολόγιον έγράφη μετ' ακριβείας υπό Λατινού ιερέως. Ευχαριστω; σὰ; πέμπωμεν, άμα τῇ ήψηφί του αντιτίμου και τῷ ταχυδρομικῶν.